

[Aase Olesen]

er hovedpersonen. Ved indgåelse af ægteskab får kvinden mandens navn, medmindre hun erklærer at ville beholde sit eget navn. Kommer der børn i ægteskabet, får børnene deres fars navn.

Denne ordning harmonerer ikke med moderne synspunkter om ligestilling mellem mand og kvinde. En persons navn er en vigtig del af personens identitet. En kvindes ønske om at bevare sit navn, når hun gifter sig, skal ikke i navneloven have karakter af en afvigelse fra det normale. Loven bør tværtimod markere, at kvindens og mandens navne er ligestillede. Ligestilling er dog ikke alene et spørgsmål om udformningen af lovregler, men i nok så høj grad et spørgsmål om holdningen i befolkningen, men en kønsneutral lovgivning kan bidrage til den nødvendige holdningsændring.«

Jeg komplimenterer justitsministeriet for denne tekst. Bedre kan det ikke siges.

Wilhelm (VS):

VS støttede som alle andre det radikale forslag for knap et år siden og synes egentlig godt, vi kunne have vedtaget det ved den lejlighed. Men jeg vil da gerne kreditere ministeren for, at det faktisk ikke har været så længe, at det altså ikke var mundsvejr, når man også fra regeringens og ministerens side erklærede sig interesseret i at få gjort noget på det her område.

Det er klart, at der vil være nogle frynser og nogle problemer rundt omkring, som ikke har en fuldstændig selvindlysende, genial og universelt retfærdig løsning, og så må man bare skære igennem, og det har ministeriet gjort. Jeg vil ikke udelukke, at udvalgsbehandlingen kan føre til, at vi er med i et flertal, der bliver enig om at skære igennem på en lidt anden måde, men det synes jeg er en petitesse. Vi er i det væsentlige enige i og vil støtte dette lovforslag, som det ligger, og er klar over, at det bliver noget med at skære igennem de steder, hvor der er småproblemer.

Jeg synes, at der har været nogle væsentlige og nogle mindre væsentlige indvendinger her i dag. Jeg synes, at de konservative har røbet en meget ringe tillid til, at folk kan administrere deres tilværelse selv på de mest uskyldige og mest private områder som navne. Det er stadig væk ikke forbudt folk at

vælge at have samme efternavn, hvis de endelig vil det.

Jeg synes altså ikke, at hensynet til slægtsforskningen skal gå forud for det hensyn, som bar det radikale forslag. I øvrigt er jeg enig med SFs ordfører i, at slægtsforskningen nok er blevet stillet betydelig vanskeligere ved folks faktiske måde at leve på, idet, så vidt jeg ved, 30 pct. er skilsmissebørn her i landet, før de fylder 8 år. Hvad det giver af problemer for slægtsforskningen, siger nok sparto til, hvad denne navnelov vil give af problemer. Det kan vel ikke føre til, at vi af hensyn til slægtsforskningen skal forhindre folk i at gå fra hinanden, når de synes, det er det fornuftigste for dem selv og deres børn.

Og så var der hensynet til dobbeltværelserne. Nå ja, men hvis folk vil være dødsikre på at få deres dobbeltværelser uden at blive mistænkt for at være ude på skæg og ballade, så tager de vel hensyn til det, når de bestemmer, om de vil hedde det samme. Der er jo altså også den mulighed, at man finder en rejsepartner, som har det samme navn, så man kan få sit dobbeltværelse, selv om man faktisk skal ud på skæg og ballade. Det vil man aldrig kunne forhindre kategorisk – hvis det kan være til hjælp for de konservative.

De væsentligste indvendinger synes jeg kom fra hr. Bjørn Elmquist. Vi er helt enige i den risiko, der kan være, hvis adgangen til at skifte efternavn hele tiden i spekulativ henseende bliver alt for åben. Jeg kan ikke overskue i dag, må jeg indrømme, om adgangen er for åben, så den kan give sådan nogle konsekvenser med en øget vægt på CPR-numrene. Det må vi kigge på. Hvis den gør det, så synes jeg nok, man skal stramme dér, for det vil være en urimelig konsekvens, og det er kun af hensyn til netop de få, der er interesseret i at skifte efternavn ustandselig i en eller anden spekulativ hensigt.

Lis Starcke (DR):

Det er et særdeles liberalt lovforslag, vi her har fået forelagt. Det er jo rigtigt, at spørgsmålet om éns navn føles som noget stærkt personligt, og at det derfor er tilfredsstillende, at man selv kan bestemme derom. Men jeg mener nu alligevel, at det er helt naturligt, hvis slægtsforskere sukker ved tanken om det ekstra arbejde, der venter dem.